

TÜRKİYE'NİN LOKOMOTİFİ KULLANIMDAN SONRA, MÜLKİYET OLARAKDA YABANCILARIN ELİNE VERİLMEMEYE ÇALIŞILYOR.

Lokomotif sektör olarak bilinen demir çelik sanayi dünyada yaşanan yeni ekonomik girişimlerle birlikte büyük tekeller oluşturmaktadır. Demir çelik sektörü madencilik alanından üretim tesislerine, enerjiden pazarlamasına kadar dünyanın sayılı şirketlerinin elinde toplanmaktadır. Türkiye kendi ekonomik yapısına göre önemli yere sahip olan demir çelik tesislerini borsaya açarak, dünyanın tekelci sermayesine lokomotif sektörünün mülkiyetini vermeye çalışıyor. Çeşitli siyasal görüşmelerin, pazarlama masasında konu ediliyor, pazarlıkları yapılıyor. Bu yöntemden vaz geçilmediği sürece Türkiye'nin herhangi bir ekonomik gelişiminden söz edilemez. Ancak büyük ekonomik rakamlardan, ve şirketlerden söz edilebilir. Çünkü tesislerin yabancı tekellerin eline geçmesi; Türkiye'ye herhangi bir kazanç getirmez. Türkiye halkının giderek yoksullaşmasına ve işsizleşmesine neden olur.

Türkiye demir çelik sanayisinde dışa bağımlı olarak yıllarca kör topal gelmişken, bugün bu tesislerin mülkiyetinin dolaylı yollarla, dünyanın belirli şirketlerine verilmesi, teslimiyetin tamamlanması anlamındadır.

Demir çeliğin teslimiyeti aynı zamanda sanayinin teslimiyeti demektir. Demir çelik sektörü madencilik alanından enerji, imalat, inşaat gibi bir çok alanla birlikte sanayinin çekici gücüdür. Kısaca lokomotif sektör olarak görev yapmaktadır. Lokomotif sektörü ortadan kaldırdığımızda bütün alanlarda yok oluş yaşanır. Genel olarak incelendiğinde demir çelik sektöründe önde olan gelişmiş devletler, buna bağlı olarak bir çok alanda da gelişmelerini sağlamışlardır. Bu açıdan bakıldığında, demir çelik sektörü gelişmiş ve gelişmekte olan ülkeler açısından birinci sırada yer almıştır. Aynı zamanda siyasal ve ekonomik birliktelik olan bugünkü Avrupa Birliği'nin temelini atılmasında öncü olmuştur.

Demir çelik tesislerimizin neden elimizde bulunması gerektiği konusunda, dünyada demir çeliğin yakın tarihçesi ile irdelendiğinde, anlaşılabilir bir noktaya varabiliriz.

Şimdi de demir çeliğin II. Paylaşım savaşıdan başlayarak nasıl bir seyir izlediğini ve buna bağlı olarak bugün nereye geldiğine değinirsek, Türkiye'nin dünya tekellerinin masalarında pazarlık konusu olan özellikle EREĞLİ DEMİR ÇELİK TESİSLERİ ve bağlı bulunan İSKENDERUN DEMİR ÇELİK TESİSLERİ ile ilgili nasıl davranış gösterilmesi gerektiği konusunda toplumda bir açıklık getirmiş oluruz.

II. paylaşım savaşı sonrası, bugünkü Avrupa Birliği'ni oluşturan demir çelik yapılanması AKÇT' nin öncelikli politikalarının temelini oluşturmuştur. Bu alanda uygulanan ekonomik politikalar ile Avrupa ve Japonya çelik sanayi yeniden inşa edilmiştir. Çelik üretimi 1945-1955 yılları arasında %90 kadarı ABD ve İngiltere başta olmak üzere 10 ülkenin denetiminde idi. İkinci paylaşım savaşı sırasında ABD'nin peşinden ikinci sırada yer alan Almanya ve Japonya'nın çelik üretimi 1945 li yıllarda ilk on ülke arasında %1 lere kadar geriledi.

1945-1955 yılları arasında yani savaş sonrası ABD dünya çelik üretiminin yarısından fazlasını elinde bulunduruyordu. O dönemde ABD hükümetinin kapasite artırımını desteklemek ve hammadde kaynaklarına kolayca erişimi ABD'yi çelik üretiminde dünya lideri yapmıştı. (Birinci paylaşım savaşı ve ikinci paylaşım savaşı sonrası da ABD'nin altın stokları da katlanmıştı. Bugün yaşanan petrol fiyat artışları savaşın kimlere kaynak aktardığının net göstergesidir.) Ancak Dünya demir çelik üretiminin % 80'i ABD SSCB ve İngiltere arasında paylaşılmakta idi.

Bu arada savaş sonrası çeliğe olan talep üretimi 10 yıllık sürede 1955 yılına gelindiğinde iki katına çıkarmıştır. SSCB'nin üretimini dört katına çıkardığını gözden kaçırmamakla birlikte, 1951 yılında kurulan AKÇT ile birlikte Avrupa eski kapasitesini devreye sokarak 1955 yılında ABD ve SSCB'nin ardından Almanya'ya üst sıralara yükseltmiştir.

1955 yılından sonra talebin artması yanında, gelişen kapasite artırımları ile çelik çeşitliliğinin ortaya çıkması, çelik sektöründe yeni ülkelerin yer alması, bir kaç çelik üreticisi ülke tekeliğini kırdı. Dünya demir çelik üretimi 1950-1960 yılları arasında %61 artış göstermiştir. Sonraki on yıl 1960-1970 yılları arasında üretim arışı yükselerek %64 seviyesine ulaşmıştır. 1975 yılına kadar hızla yapılaşma ve gelişmenin ortaya çıkardığı, çelik talebi üretim artmasına neden olmuştur. Ancak 1975 yılı sonrası çelik sanayinin dönüm noktası olarak bilinmektedir. Öncelikle çelik üretim teknolojilerinde ve çelik çeşitliliğinde önemli gelişmeler rol oynamıştır. 1955 den 1975 e kadar çelik üretimini iki katından fazla artarak 270 milyon tondan 646 milyon tona ulaşmıştır. Ancak bu dönemde de demir çelik üretimindeki büyük pay % 78 ile ilk on ülkenin elinde paylaşılmakta idi. Bu arada SSCB üretimini üç kat artırarak 141 milyon ton üretimle ilk sırada yerini almıştır.

1966-1975 yılları arasında en büyük üretim artışı gelişmekte olan ülkelerde olmuştur. 1975 den 1988 e gelinirken ekonomilerdeki büyümeyle birlikte Çin üretimini iki kattan fazla artırarak ilk üçe yerleşirken, Brezilya'da ilk on arasında terini almıştır. Gelişme düzeyi üst sıralara gelen Batı Avrupa, Kuzey Amerika ve Japonya'da demir çelik tüketimi yavaşlamıştır. Ancak gelişmekte olan ülkelerin demir çelik talepleri sürmekte idi. Bu talep batılı ülkelerin fazla kapasitelerinin kullanılması ve stokların eritilmesine yardımcı olmuştur.

Daha sonra çelik üretiminde bir miktar duraklama görülmektedir. 1970-1980 arası çelik üretimin artışında önemli bir yavaşlama ile %25 de kalmıştır. 1975'lerden sonra dünya çelik üretimi özellikle 1980 sonrasında üretim artışında bir yavaşlama görülmektedir. 1980-1990 arasındaki üretim artışı %10 olmuştur.(1989 yılında ham çelik üretimi 786 milyon tona ulaşmıştır.) Bunun nedeni hem gelişmiş ülkelerin talep azlığı olarak görülebilir, hem de teknolojik gelişmeler ile çelik çeşitliliğindeki artışın başlıca neden olduğu açıktır. Çünkü daha az miktarda çelikle daha fazla iş görülebilmektedir. Artık binlerce çeşit çelik çeşitliliğine ulaşılmıştır.

Ancak 1990 lı yılların başında çelik tüketiminin azalmasındaki en büyük etken SSCB dağılması ile Doğu Avrupa ülkelerindeki gelişmelerin duraksaması önemli yer tutmaktadır. 1990 dan sonra çelik tüketimindeki azalma üretiminde giderek azalmasına neden olmuştur. Bunun yanında bu ülkelerdeki siyasal değişikliklerle birlikte, yeni ekonomik model üretimin düşmesine yol açmıştır. **Bu durum 1991 yılında dünya çelik tüketiminde % 45 lere varan bir azalmaya neden olmuştur. Bu büyük düşüşe karşılık gelişmekte olan ülkelerde ki OECD ülkelerinde %5 dolayında bir düşüş söz konusudur. Bu dönemde bazı Avrupa ülkeleri ile Japonya küçüğe olsa tüketimlerini bir miktar artırmışlardır.**

Yine önemli bir konu da gelişen teknoloji ile birlikte ham çelik üretiminden elde edilen mamul üretiminin artmasına neden olmuştur. 1980 yılında 1 ton mamul için 1240 kg ham çelik gerekirken bu miktar 1994 yılına gelindiğinde 1150 kg kadar düşmüştür. Böylece dünya çelik üretimindeki düşüş nihai ürün miktarında aynı düşüşe ulaşmamıştır.

1990 yılında çelik tüketiminde yaşanan durgunluğa karşılık kapasite artırımı sürmüştür. Ancak kapasite kullanım oranı arz-talep dengesi nedeniyle azalmıştır. Bu arada 1980 li yıllarda başlayan kapasite kullanımındaki düşüş, daha sonra 1990 lı yıllarda başlayan yeni teknolojik yatırımlar ve yenilenmeler için kapatılan eski tesislerin boşluğunu doldurmak üzere yükseltilmiştir.

1989 yılında sanayideki gelişim çeliğe olan talebi artırdı ve üretimin rekor kırmasına neden olacak 786 milyon tona ulaşmasına neden oldu. Bu dönemde gelişmekte olan ülkelerde üretim artışı gösterdi. 1990 yılına gelindiğinde SSCB'de yaşanan siyasal ve ekonomik değişim üretimin durmasına, buna bağlı olarak da talebin düşmesine neden oldu. Aynı anda Avrupa'da otomotiv, kimya ve inşaat sektöründeki durgunluk, çeliğe olan talebi azaltırken, Japonya'da artış sürmüştür. 1994 yılında çelik üretimi 723 milyon tona kadar düşmüştür.

Ancak 1989 yılından 1994 yılına kadar demir çelik üretimi 50 milyon ton azalırken, dünya demir çelik kapasitesi 945 milyon tondan 1 milyar tona çıkmıştır. Burada görülmektedir ki çelik tüketimi dönemsel olarak azalsa da, gelecekte düşünülen gelişmeler, kapasite artırımı için yatırımları artırmıştır.

Bu arada ürün çeşitliliğinde önemli oranda değişimler olmuştur. 1994 yılına gelindiğinde yassı ürün miktarı %50 ye ulaşmıştır. Üretim yöntemi açısından bakıldığında sürekli dökümde de hızlı bir artışla %75 düzeyine varılmıştır. Yine aynı dönemde ark ocaklı tesislerin üretimdeki payı yükselmesine rağmen, entegre tesislerin üretimdeki 2/3 oranındaki payı sürmüştür.

1990 sonrası Doğu Bloku ülkelerinden kaynaklı olan arz fazlası ve ucuz çelik temini, Avrupa Topluluğu'nda sorun yaratmıştır. Avrupa Topluluğu kendi içinde çelikte sistemi sorgular konuma gelmiştir. Ancak teknolojik gelişme ve kapasite büyüklüğünü göz önünde bulundurarak 2000'li yıllara kadar yaşanan sorundan da kendisini başarı ile çıkarmıştır. Dünyada yaşanan adına çelik savaşı denilen ekonomik çekişmelerden kendi tesislerini, çeşitli yöntemlerle koruyarak ve destekleyerek bugünkü önemini sağlamıştır. Aynı çalışmalar ABD ve Japonya tarafından sürdürülmüştür. Bu arada dünyanın çeşitli bölgelerinde, yani çelik tesislerinde yatırımlar sürdürülmüştür. Ürün çeşitliliği ve üretim yöntemi açısından ABD, Japonya ve AB ülkeleri dengeli çalışmaları sürdürmüşlerdir.

1990 lı yıllarda başlayan çelik üretimi konusundaki önemli aşama, gelişmiş ülkelerin kitle çelik üretimini Güney Asya gibi gelişmemiş ve gelişmekte olan ülkelere kaydırmışlar. Bu arada kaliteli ve yassı çelik üretim çeşitliliğini artırarak sürdürmektedirler. 2000li yıllara gelindiğinde çelik çeşitliliği ve bu arada yapılan yatırımlarla kapasite artırımları üst düzeye ulaşmıştır.

Kitle çeliği üretimini çeşitli sorunlar ve ticari kolaylıklar nedeniyle (hem çevre sorunları ve enerji gereksinimi yoğunluğu nedeniyle, kendi şirketleri aracılığıyla kendi topraklarından, işsizliğin hat safhaya ulaştığı, buna bağlı olarak ucuz iş gücünün olduğu, ucuz enerji sağlama kolaylığı, doğal kaynaklara ulaşım kolaylığı ve yakınlığı) Asya ülkelerine kaydıran, gelişmiş ülkeler demir çelikteki konumlarını geliştirerek sürdürmüşlerdir.

1994 -2004 yılları arasında demir çelik sektöründe önemli değişimler yaşanmıştır.

Yaşanan ekonomik ve siyasal uygulamalar ile bir çok tesisin çeşitli firmalar tarafından birleşme adı altında satın alındığı gözlemlenmektedir. Tesislerin kapasitelerinin artırımı yada yeni tesisler kurma yanında daha çok başka tesisleri satın alarak, hem tekelleşme ve hem de kendi kapasitelerini artırma yoluna gidilmektedir.

Demir çelik sanayi yalnızca üretim tesisleri olarak düşünülmesi doğru bir yaklaşım değildir. Demir çelik üretimi cevherden, enerji kaynakları, (kömür doğal gaz petrol, elektrik enerjisi) ve alaşım elemanlar (krom, nikel, molibden, bor, titan, cobalt,...vs) ile birlikte ele alınması gerekir. Çünkü demir çelik tesisleri üretimin ana ögesi olmakla birlikte, tesisi cevherle beslemeden, enerjisini sağlamadan, üretim yapılması söz konusu olamaz. Çelik çeşitliliğini artırmadan, Pazar alanını ve kapasite kullanımını belirlemeden üretimin oluşturduğu değeri elde edilemez.

Dünyada yaşanan ekonomik ve siyasal olaylar neticesinde, büyük demir çelik şirketleri dünyanın değişik ülkelerinde, demir çelik tesislerini ele geçirerek, demir çelik piyasasında da tek söz sahibi olmak istemektedirler. Bunu da bir aşama olarak başarmış durumdadır. Bu amaçlarına 1990 sonrası (dünyada oluşan görünür tek güç sonrası) daha da kolay ulaşmışlardır. Yine demir çelik şirketleri madencilik ve enerji alanına yönelerek, bu tekelci yaklaşımlarını enerji ve cevher alanında da pekiştirmişlerdir.

2001-2002 çelik savaşı denilen krizlerle geçirirken, başta ABD ve AB ülkeleri olmak üzere bir çok ülke kendi çelik sanayilerini koruma tedbirleri almışlardır. Hem de bu tedbirler karşılıklı imzaladıkları ticaret sözleşmelerine aykırı olarak yapılmıştır. Çeşitli yöntemlerin başında kendi şirketlerini finanse etme ve gümrük kısıtlamaları gelmektedir.

2003 yılına gelindiğinde dünya demir çelik talebinin artması, stokların azalması, demir ve alaşım cevherlerinin, enerji kaynakları belirli firmalar elinde toplanması, demir çelik, emtia fiyatlarının hızla yükselmesine, Demir çelik sanayiinde faaliyet gösteren şirketlerin karlılık oranlarını üç kat kadar artırmıştır. Demir çelik üretimindeki, artış oranı %20 dolayında olan şirketlerin karlılık oranlarının üç katına çıkması rastlantı değildir. 1990 lı yıllarda başlayan durgunluk, teknolojik yatırımların yapılmasına ve kapasite artırımlarına da önemli gelişmelerin de fırsatını doğurmuştur. Bugün dünya demir çelik üretimi **bir milyar** tonu zorlamaktadır.

Emtia fiyatlarındaki artış 2004 yılında çeşitli defalar rekor kırdı. 2004 yılında 50 dolara temin edilen kömür Japon firmalarınca 2005 yılı için 120 dolardan temin sözleşmeleri imzalanmıştır.

Demir çelik sektörüne baktığımızda II. Paylaşım savaşından bu yana dünya sanayisinin gelişmesinde dolayısıyla ülkelerin kalkınmasında öncülük etmiştir. Gelişmekte olan ülkelerde diğer sanayiler açısından lokomotif görevi olmasından kaynaklı olarak temel sanayi kolu olma özelliğini sürdürmektedir. Demir çelik binlerce çeşitliliği ile teknolojinin gelişmesine de öncülük etmektedir. Geleneksel sanayi dışında teknolojik alanlarda yerini almıştır. Gelişen ürün çeşitliliği ile de bunu çok uzun süreler koruyacağı açıktır. Bu gelişmeleri ve tespitleri göz önünde bulunduran gelişmiş ülkeler, üretim yöntemleri ve çelik çeşitliliği açısından planlamalarını yapmışlardır.

Üretim yöntemleri açısından bakıldığında, özellikle entegre tesisleri destekleyip, bir denge oluşturmuşlardır. Dünya ortalamalarında demir çelik üretiminin % 70 kadarı entegre tesislerde üretilmektedir. Ürün çeşitliliği giderek artırımla birlikte, uzun ürün yassı ürün dengesi %15-20 ile %85-80 düzeyinde kararlılık göstermektedir.

Dünyanın sanayileşmesinde, dolayısıyla şekillenmesinde rol oynayan demir çelik sektöründe Türkiye ne durumdadır.

Türkiye'de ilk demir çelik üretim çalışmaları 1925 yılında entegre tesislerin yabancı uzmanlara yaptırılan çalışmalar ile başlamış, ancak 1928 yılında gelindiğinde Avusturya, Belçika ve Lüksemburg'lu uzmanların yaptığı çalışmalardan bir sonuç alınamamıştır.1928 yılında modern anlamda ilk demir çelik tesisi savunma sanayi amacıyla Kırıkkale'de askeri fabrikalara bağlı olarak kurulmuştur. 1932 yılında Sovyet uzmanlarca yapılan yeni çalışmalar ile Türkiye için yılda 250 bin ton üretim kapasiteli bir tesis uygun görülmüştür. Amerikalı uzmanların tercihi tesisin yeri Ereğli olarak seçilmesine rağmen, Genelkurmay Başkanlığının isteği üzerine tesisin yeri Ereğli'den Karabük'e alınmış ve 3 nisan 1937 de temeli atılarak, bir kentin oluşumunun başlangıcı olan Karabük Demir Çelik İşletmeleri KARDEMİR 1939 da işletmeye alınmıştır. O dönemin zor çalışma koşullarında herkesin incelemesi gereken bir konu olan KARDEMİR'in kuruluşu Türkiye tarihi açısından önemli bir dönüm noktasıdır. Bu dönemde SÜMERBANK a bağlı olarak kurulan KARDEMİR daha sonra 1955 yılında TDÇİ Genel Müdürlüğü bünyesine alınmıştır. Bu arada Kırıkkale'de kurulan ark ocaklı askeri tesiste MKEK'na bağlanmıştır.

Türkiye'nin imarına ürün veren KARDEMİR fabrikalar kuran fabrika olarak yerini almıştır. Daha sonra kurulan entegre demir çelik tesislerinin kurucusu olan KARDEMİR şeker, çay, çimento fabrikalar, petro-kimya tesisleri, askeri tesisler ve ETİBANK tesislerinin bir çok

bölümünün kurulmasını hem malzeme desteği açısından, hem de mühendislik çalışmaları ile sağlamıştır.

1950 yılına gelindiğinde ilk özel sektöre ait ark ocaklı yatırımlarına başlayarak 1960 yılında üretime geçmiştir. 1960 yılından sonra ark ocaklı tesisler 1970 yılına kadar bir İzmir ve İstanbul'da kurulmuştur.

Entegre tesisimiz KARDEMİR uzun ürün üretimi yaparken, 1960 yılında yassı ürün üretimi için Ereğli Demir Çelik Tesisleri ERDEMİR kurulmaya başlanmış ve 1965 yılında 470 bin ton kapasite ile üretime geçmiştir.

Arkasından TDÇİ bağlı 1970 yılında İskenderun'da İSDEMİR'in temeli atılmış ve 1975 yılında üretime geçmiştir.

1974 yılında özel şirketlerin girişimi ile ASİL ÇELİK Bursa'nın Orhangazi ilçesinde kaliteli çelik üretimi yapmak amacıyla ark ocaklı bir tesis kurulmaya başlanmış ve 1979 yılında dökümhanesi, 1980 yılında da haddehanesi iletmeye alınmış ancak yaşanan sıkıntılar bu tesisin 1982 yılında kamuya devredilmesine neden olmuştur.

Bu arada bakıldığında II. Paylaşım savaşında üretime başlayan KARDEMİR Türkiye'nin gelişmesinde ve yeni sanayi tesislerinin kurulmasında öncülük etmekle kalmamış, kendisine yani sanayi tesisleri ekleyerek Türkiye'nin gelişimindeki lokomotif görevini başarıyla yerine getirmiştir.

1980 li yıllara gelindiğinde Türkiye'de düzensiz bir inşaat gelişimi uzun ürünlere olan talebi artırmasına neden olmuştur. Bu pazara yönelik olarak uzun ürün üretiminde ark ocaklı tesislerin sayısının artmasına neden olmuştur. Aynı zamanda dış piyasaya açılma bu sayısının daha da artmasına neden olmuştur.

1990' lı yıllarda başlayan Demir çelik sektörü sorunları, Türkiye'nin ürün çeşitliliği ve üretim yöntemleri açısından da bakıldığında, baş göstermiştir. Ark ocaklı tesisler temel girdisi hurda açısından ve tesisin kuruluşu harcanan malzemeler tamamen yurt dışına bağımlı olması, yaşanan en küçük sıkıntıyı işletme bünyesinde hissettirmektedir. Bir kaç yıldır yaşanan hurda sıkıntısının gösterdiği sorunlar bunu göstermiştir. Ürün çeşitliliği açısından bakıldığında ark ocaklı tesislerin uzun ürüne yönelik çalışması yine yaşanan Pazar sıkıntısını zaman zaman gündeme getirebilmektedir.

1990 yılında yaşanan demir çelik arz fazlalığı Türkiye demir çelik sektörünü yakından etkilemiştir. Bu arda Türkiye 1980 sonrası başlayan yeni ekonomik modelleme ile dışarıdan dayatılan sisteme yönlenmiştir. 1986 yılında Amerikan Morgan Bank özelleştirme ana planı çerçevesinde, KİT özelleştirmesini gündeme almış ve ÇİNKUR dan sonra Türkiye'nin Gündemine oturan 5 nisan 1994 kararları ile KARDEMİR in kapatılmasını gündeme almıştır. Ö günlerde bu tesisin kapatılmasını savunanlara, Türkiye'nin KARDEMİR' e gereksinimi vardır, diye 10 yıldır sesleniyoruz. **Daha geçen yılki Dünya gazetesinin 19 nolu demir çelik ekinde demir çelik işletmeleri eski genel müdürü KARDEMİR'İ n yıllarca önce bittiğini söyleyebilmektedir.**

Yıllarca tesisleri yönetenlerin tesislerin bitmemesi için çalışma yapmaları gerekirken, Türkiye'nin ürün dengesizliğinin, üretim yöntemi dengesizliğinin sürdüğü bir dönemde bunun söylenmesi, geçmiş yıllarda KARDEMİR' in kapatılması için imza atanların, sonradan bu tesisle yönetimde bulunmaları gibi anlaşılabilir! Bulunmamaktadır.

Diğer taraftan dünya demir çelik sıkıntısı yaşandığı dönemde de sıkıntı içerisine sokulan İSDEMİR gelecekte kolay lokma olarak bütünlük içerisinde büyük şirketlerin önüne konulmak üzere ERDEMİR bünyesine alınmıştır.

Günümüze geldiğimizde ERDEMİR önemli yatırımlarla, (yatırımların ekonomik boyutları ayrıca tartışma alanıdır) ürün çeşitliliğinde, kapasitede gelişme göstermiş ve dünya demir çelik piyasasında sanayi kolları arasında en karlı sektör durumunda iken büyük şirketlerin önüne konulmaktadır. Aynı durum İSDEMİR içinde geçerlidir. Önemli yatırımlar yapılarak ürün çeşitliliğinde önemli gelişmeler sağlamış ve yatırımlar hızla sürmektedir. Yıllardır bu tesislere yatırım yapmayanlar, her nedense özelleştirme öncesi yatırımlar akıllarına gelmekte ve verimli, konumda olan tesisler savunmasız bir kuzu gibi kurtların arasına atılmaktadır. Avrupa'ya her gidişte, IMF ve büyük sermaye temsilcilerinin Türkiye ile ilgili her değerlendirmelerinde ERDEMİR gündeme gelmektedir.

Bir zamanlar "bunlar zarar ediyor satalım" in da ötesine giderek açık ve pervasızca ülkenin sanayi tesisleri birilerine peşkeş çekilmeye çalışılıyor. Elazığ'da kurulu bulunan krom tesislerimiz işlemez duruma getirildi, krom yurt dışına çıkarılıyor. Nikel madenleri yabancıların eline geçmiş durumda.

Elimizde kalan bir kaç önemli tesislerden ERDEMİR danışmanının bile, ERDEMİR'i almak isteyen bir firmanın temsilcisi olduğu bir durumda büyük sermaye sofrasına hangi komisyon karşılığında konulmaktadır.

Yukarıda dünyada yaşanan süreci incelediğimizde dünyanın gelişmesinde demir çeliğin bir lokomotif olduğunu, demir çelikle birlikte bir gelişimin bağlantısını izlemekteyiz. Özellikle 1990 lı yıllarda doğu bloku ülkeleri olarak adlandırılan ülkelerin gelişimindeki duraklama demir çelik tüketimini nasıl sarstığını görebildik. İkinci paylaşım savaşı sonrası gelişme ile birlikte demir çeliğin nasıl bir seyir izlediğini, demir çelik üreticisi ülkelerin gelişmişlikte ön sıralarda yer aldığına baktığımızda;

Türkiye'nin demir çeliğe gereksinimi vardır. Bunun için madenlerine enerji kaynaklarına gereksinimi vardır. Türkiye'nin gelişmeye gereksinimi vardır. Gelişebilmek için Metal madenciliği ve bunların işleyecek olan metalurji tesislerinin mutlaka ve mutlaka kamunun elinde olması gerekir. Dünya ülkeleri kendi demir çelik şirketlerini koruma altına almışken bizde hala tesislerimiz birilerinin emrinde tekelci sermayeye verilmeye çalışılıyor.

Türkiye demir çelikte ürün dengesini sağlayacak bir planlamaya geçerek üretim yöntemlerinde entegre tesislere yenilerini ekleyecek çalışmalara gidilmelidir. Yatırım yapacak gücümüz yok diyenler Karabük hikayesini bir incelesinler. O günü canlı yaşayanlardan bir dinlesinler önerisinde bulunuyorum. Demir ağlarla nasıl örüldü ülkenin dört bir yanı, yalnızca şarkı söylemekle anlaşılmaz.

Hükümeti uyarıyoruz

Bu ülke bu halk satılık değildir. Türkiye endüstrisinin lokomotifi olan demir çelik tesislerini peşkeş çekmeye kalkmasınlar. Çeşitli siyasal görüşmelerde masada pazarlık konusu yapmasınlar.

Çalışanlara ve meslektaşlarımız sesleniyoruz.

Tesislere sahip çıkınız, işiniz aşınız geleceğiniz buralardadır. Türkiye'nin geleceğine sahip çıkın

Bölge halkına ve esnafına yerel örgütlenmelere çağrıda bulunuyoruz

ERDEMİR ve İSDEMİR elden gittiğinde kasabalarda elden gidecektir. Serbest bölge yada endüstri serbest bölgesi uygulaması ile tesisler kasabalardan koparılacaktır.

Hepimizin, Türkiye'nin geleceği bu tesislerle yeniden şekillenecektir.

Tesislerin elden gitmesine

Biz karşı duracağız. Direneceđiz

Sizleri bu direnişte aramızda ve dayanışma içinde görmek istiyoruz.

Cemalettin KÜÇÜK

TMMOB

Metalurji Mühendisleri Odası

Yönetim Kurulu Başkanı